

Put do oltara izgleda jako dugačak.

A tijara na glavi strašno me stišće.

Može li se glava udebljati? Je li mi se na tjemenu stvorio vrh mafina? I strašno me bole noge od ovih cipela. Koliko god bile prekrasne i skupe, jastučići na stopalima bole me kao da sam ih dobro izribala ribežom i zatim umočila u sredstvo za dezinfekciju površinskih rana.

Vidjela sam Marka na kraju prolaza, izgleda opušteno i sretno. Eh, naravno, kad ne mora hodati u cipelama Christiana Louboutinsa s potpeticama od deset centimetara i vući za sobom haljinu do poda. Čak ne možeš ni vidjeti te proklete cipele, Angela, gundam u sebi. Čak ni vrhove.

A sad mi se i ruke znoje. Vide li mi se tragovi znoja? Po-kušala sam neprimjetno zaviriti pod pazuha a da pritom ne izvrnem buket naopache.

»Angela? Je li sve u redu?« Louisa mi uputi namršen pogled. Ona je slika i prilika savršenstva, smirena je i make-up joj je besprijekoran i ni za dlaku da se poljulja na nogama. A nosi potpetice više od mojih.

»Aha«, odgovorim joj elokventno kao i uvijek. Hvala Bogu da je to njezino vjenčanje, a ne moje. I molim te, Bože, dok sam ovdje, možeš li spriječiti Marka da ne obrati pažnju na to kako sam zapravo bezvezna djeveruša, zato da zbog

toga ne odluči promijeniti mišljenje o datumu našeg vjenčanja. Ali sad ozbiljno, mrlje od znoja izgledale bi jezivo, haljina je boje bijele kave, posebno odabrana da izgledam kao crknuto pseto.

Teturam u prolazu iza Louise, uputim mali osmijeh mami i tati, izgledam dovoljno sretno a da to ne naruši dostojanstvo prigode. Doista se nadam da tako izgledam, u svakom slučaju. Po svoj prilici izgledam kao da se pitam jesam li zaboravila skinuti peglu za ravnanje kose. Koje sranje! A što ako nisam skinula peglu za ravnanje kose?

Uvijek se iznenadim kratkoćom vjenčanja. Mjeseci zaruka, sati planiranja i cijeli vikend za djevojačku zabavu to nadoknade, no sporazum za cijeli život obavi se u roku od dvadeset minuta i uz nekoliko pjesama. Čak i fotografiranje traje duže od same ceremonije.

»Ne mogu vjerovati da sam se udala!« izdahne Louisa. Došle smo do tog stupnja klišeja kad se djeveruša i mladenka smiješe jedna drugoj pokraj fontane. Oh, Bože. Te su nam poze došle tako prirodno, uvježbavale smo ih još otkad smo bile dovoljno stare da napravimo velove od jastučnica. »Angela, možeš li vjerovati?«

»Naravno da mogu«, kažem i privinem je uza se ignorirajući fotografa. »Ti i Tim praktički ste vjenčani još od svoje četrnaeste godine.« Zamijenile smo mjesta i zastale kako bismo se nasmiješile u fotoaparat.

Klik, blic.

»Sve je to tako nestvarno, zar ne?« zabaci meku plavu loknu iza ramena i zatakne mi u frizuru zalutali ravni svjetlosmeđi pramen kose. »To se doista i apsolutno tako i dogodilo.«

Klik, blic.

»E pa, pripremi se«, kažem uz blistav osmijeh. »Sljedeći smo na redu Mark i ja, a ti ćeš nositi haljinu za djeveruše.«

»Jeste li opet razgovarali o datumu vjenčanja?« upita Luisa nervozno popravljajući šlep na vjenčanici. Jesam li ja to trebala napraviti umjesto nje?

»Ne baš«, odmahnem glavom. »Mislim, razgovarali smo o tome cijelo vrijeme kad ste vas dvoje napokon odredili datum vjenčanja, ali otkad je Mark dobio promaknuće nismo stigli ni trepnuti. Znaš već kako je.«

Louisa mahne fotografu da malo pričeka. »Hm. Mislim, jesi li sigurna da je to gotova stvar? Da ćete se ti i Mark vjenčati?«

Klik, blic — ova neće ispasti dobro.

Trebala sam rukom zaštititi oči kako bih mogla pogledati Louise kako spada. Kolovoško sunce sjalo je njoj iza leđa, zatiralo joj lice i dodatno zabljesnulo njezine nestašne plave kovrče.

»Naravno«, kažem. »Pa zaručeni smo, zar ne?«

Ona uzdahne i odmahne glavom. »Da, ali samo sam malo zabrinuta za tebe, srećice. S cijelom tom strkom oko vjenčanja i ostalog čini mi se kako nas dvije zapravo već jako dugo nismo razgovarale o tebi i Marku.«

»Nema ničega novog o čemu bi se razgovaralo. Ti ga vjerojatno viđaš češće od mene. Barem imate stalni termin za tenis iz tjedna u tjedan.«

»Pokušala sam te nagovoriti da nam se pridružiš pa da igramo u parovima«, promuca ona opet nešto prčkajući sa šlepom. »Samo želim da si i ti sretna kao ja sad. Oh, to je tako uvredljivo, oprosti. Znaš na što mislim, dušice, samo želim da si sretna.«

»Pa i jesam sretna«, uvjeravala sam je hvatajući je za ruku i približavajući joj se kako bih ju pažljivo zagrlila. »Doista sam sretna.«

Tek što su završile zdravice, no malo prije početka plesa, napokon mi je pošlo za rukom pobjeći u toalet. Slavlje se održavalo u prenamijenjenoj staji, koja je imala samo dvije kabine u ženskom toaletu, a nijedna nije bila dovoljno prostrana da se u njoj možeš okrenuti pa sam pobjegla u našu sobu. Pregledala sam pogledom naše razbacane stvari. Svoj život nosila sam u golemoj torbi – u nju stanu laptop, iPod, mobitel, stare ofucane knjige. Dijelovi make-upa i komadi odjeće bili su porazbacani po cijeloj sobi, što je u potpunoj suprotnosti s Markovim pažljivo spakiranim koferom. To je mjesto gdje mu sve stoji i gdje je sve na svom mjestu, čak i kad smo u hotelu.

Sretna sam, pomislila sam u sebi kad sam se strovalila na krevet i za razbibrigu nožnim prstima okretala stranice jedne od svojih knjiga. Imam zabavan posao koji ima fleksibilno radno vrijeme, imam Louisu, najbolju prijateljicu na svijetu i smršavjela sam devet kila za ovo vjenčanje, zbog čega sam uredno mogla odjenuti haljinu za djeveruše konfekcijskog broja četrdeset. Čak me je to uvjerilo (ako već nikoga drugog) da bi mi broj trideset i osam bolje pristajao. Ne izgledam stravično, imam dugu svjetlosmeđu kosu, zelenoplave oči i, otkad sam skinula suviše kilograme, otkrila sam prilično veličanstvene jagodične kosti. I imala sam Marka. Tko ne bi poželio zgodnog i uspješnog bankara za dečka? Trebao bi se smatrati izrazito sretnim čovjekom, pokušavala sam samu sebe uvjeriti u to.

Da, još uvijek ima svoju kosu, nema nasljednih bolesti, odlično je plaćen bankar, ima auto i hipoteku, a ja sam u posljednjih šest mjeseci pohađala strašno ponižavajuće tečajeve za gubljenje kilograma (nisu zajednička vaganja kilaže ono što te slomi, to je još bilo u redu, nego voditelj grupe koji je uz ovo imao dodatni posao kao trener pasa), znam kuhati i pospremam kupaonicu svake nedjelje a da se to od

mene ne traži. Tako da — ne, to nije svetačko ponašanje, no nisam strašno loša djevojka i zajedno smo cijelu vječnost, od naše šesnaeste godine. Deset godina. Ali Louisine riječi me ipak malo muče. Jesam li sretna? Možda sam više zadovoljna nego što bi se moglo reći ekstatično sretna u stilu Toma Cruisea koji skače po kauču, no to se još računa kao sreća, zar ne?

Pogledam svoj zaručnički prsten. Klasični zaručnički prsten s dijamantićem u sredini. Nije velik ili neukusno blještav, ali nije potrebno povećalo da bi se vidio kamenčić. Mark ga je kupio svojim prvim čekom i darovao mi ga na godišnjem odmoru u Sevilli. Dogodilo se to između gotovo opasnog jahanja ponija i lijepog seksa kad smo se vratili u svoju hotelsku sobu. Tada mi je to bilo strašno romantično, ali sada mi se čini kao da se dogodilo jako davno. Zar me ne bi trebao malo gnjaviti oko određivanja datuma? Barem malo?

»Ne budu smiješna«, odvratim na glas svom zbunjenom izrazu u zrcalu. Louisa se vjerojatno samo pre naglila sada kad se napokon udala, samo nisam očekivala da će se njezina neuroza samodopadne supruge pojaviti već u crkvi. Sa mnom i Markom sve je štimalo. U deset godina nije ništa pošlo po zlu, zašto bih se sada brinula? Pokušala sam navući svoje prekrasne, ali baš prekrasne cipele s visokom potpeticom, no kao da mi je lijevo stopalo dobilo barem pet od devet izgubljenih kilograma. Nakon uzaludnih pet minuta potrage za svojim rezervnim cipelama ravnog potplata, prihvatila sam činjenicu da moja torba s cipelama nikad nije ni izišla iz auta. Što je značilo da ću se morati suočiti s pijanim stričevima, djecom koja su se rasplesala nadrogirana šećerom od torte (vidjela sam i balone — znači da su naoružani) i otići do parkirališta.